

USNESENÍ

Předseda senátu Krajského soudu v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře rozhodl dne 10. března 2022 v trestní věci

obviněného [REDAKCE], narozeného [REDAKCE] v [REDAKCE], [REDAKCE], [REDAKCE] národnosti, státního příslušníka České republiky, trvale bytem [REDAKCE],

o promlčení výkonu trestu odnětí svobody

takto:

Podle § 350m trestního řádu **je promlčen** výkon trestu odnětí svobody v délce 5 let a 6 měsíců se zařazením do věznice s dozorem, který byl obviněnému [REDAKCE] uložen rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře ze dne 22. 1. 1999, č.j. 9 T 19/97-131, jenž nabyl právní moci dne 16. 8. 1999.

Odůvodnění:

1. Shora citovaným rozsudkem byl obviněný [REDAKCE] spolu se svými spolupachateli [REDAKCE] a [REDAKCE] odsouzen k trestu odnětí svobody na 5 let a 6 měsíců se zařazením pro jeho výkon do věznice s dozorem a k trestu zákazu činnosti spočívajícího v zákazu veškeré obchodní činnosti, nákup a prodej zboží za účelem dalšího prodeje na dobu 5 let. Odsouzen byl za pokus trestného činu podvodu podle § 8 odst. 1 trestního zákona k § 250 odst. 1, 5 trestního zákona ve spolupachatelství podle § 9 odst. 2 trestního zákona. Obviněný se tohoto trestného činu dopustil tím, že (zkráceně) uplatnil nárok k čerpání nadměrného odpočtu DPH u Finančního úřadu v Táboře ve výši 16 125 613 Kč, avšak k vyplacení požadované částky nedošlo, protože pracovníci Finančního úřadu v Táboře podvodné jednání včas kontrolní činností odhalili. Rozhodnutí právní moci nabylo poté, co Vrchní soud v Praze dne 16. 8. 1999 pod č.j. 11 To 58/99-154, odvolání obviněného [REDAKCE] zamítl.
2. Následně byl nařízen výkon trestu odnětí svobody, který však obviněný [REDAKCE] nenastoupil, ani nedošlo k doručení výzvy k nástupu výkonu trestu. Ta mu byla doručována na poslední známou adresu [REDAKCE], ulice [REDAKCE], kde se v lednu 2000 již podle sdělení tamního oddělení policie nezdržoval. Podle zprávy Okresního ředitelství policie ČR v Táboře ze dne 6. 3. 2000 bylo po [REDAKCE] vyhlášeno již dne 9. 1. 1997 pátrání, které však nebylo úspěšné. Pravidelně pak byly soudem vyžadovány od Policie ČR zprávy k aktuálnímu místu pobytu jmenovaného a průběhu pátrání po něm. Takto v dubnu 2001 sdělilo Okresní ředitelství policie v Táboře, že nebyly zjištěny za uplynulý rok žádné nové poznatky, od Interpolu Praha bylo zjištěno, že byly negativní výsledky prověrek na území [REDAKCE] republiky, výskyt jmenovaného na území České republiky nebyl zaznamenán.
3. Následně pak zdejší soud dne 21. 8. 2001 vydal (mezinárodní) zatýkácí rozkaz na jmenovaného pod č.j. 9 T 19/97-231, ale pátrání po obviněného [REDAKCE] bylo neúspěšné i v dalších letech. Takto sdělilo Ministerstvo spravedlnosti ČR dne 20. 7. 2006, že ohledně jmenovaného nebyla obdržena žádná nová informace. Dne 7. 1. 2008 byl ve věci vydán evropský zatýkácí rozkaz, který

Shodu s prvopisem potvrzuje Radka Neuwirthová.

však do dnešního dne nebyl realizován. S ohledem na změnu právní úpravy byl dne 28. 2. 2012 vypracován dodatek k zatýkacímu rozkazu. Byla opatřena fotografie jmenovaného a tato byla vložena do databáze hledaných osob. Od té doby byly každoročně činěny další dotazy k zjištění místa aktuálního pobytu jmenovaného, ale bez jakékoli zmínky o něm. Závěr policejního orgánu je takový, že s největší pravděpodobností je [REDAKCE] již mrtev.

4. V průběhu posledních deseti let tak nebyly zjištěny žádné informace, které by nasvědčovaly tomu, že jmenovaný je naživu, zdržuje se na území České republiky nebo kdekoli v zahraničí.
5. Podle § 94 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku uložený trest nelze vykonat po uplynutí promlčecí doby, jež činí deset let, jde-li o odsouzení k trestu odnětí svobody nejméně na 5 let. Podle § 94 odst. 3 trestního zákoníku se do promlčecí doby nezapočítává doba, po kterou nebylo možno trest vykonat proto, že se odsouzený zdržoval v cizině, vykonával ochranné léčení ústavní nebo zabezpečovací detenci nebo byl na něm vykonáván jiný trest odnětí svobody. Co se tohoto ustanovení upravujícího tzv. stavení promlčecí doby týká, nebylo soudem zjištěno, že by nastala jakákoliv z právě uvedených okolností, během níž by promlčecí doba neběžela. Co se týká přerušení promlčecí doby, kteréžto znamená, že nastane-li okolnost uvedená v ust. § 94 odst. 4 trestního zákoníku, počíná běžet promlčecí doba znovu, pak nastala prokazatelně okolnost uvedená v § 94 odst. 4 písm. a) trestního zákoníku dne 28. 2. 2012, neboť tehdy soud učinil opatření směřující k výkonu trestu, o jehož promlčení jde, a to vydáním dodatku mezinárodního zatýkacího rozkazu. Ačkoli v pozdější době byly ze strany soudu činěny dotazy k aktuálnímu pobytu jmenovaného a byla opatřena též fotografie jmenovaného, nejedná se o takové úkony, které by promlčecí dobu přerušovaly. Současně nebylo zjištěno, že by odsouzený spáchal v promlčecí době trestný čin nový, na který trestní zákon stanoví trest stejný nebo přísnější, protože i v takovém případě by došlo k přerušení běhu promlčecí doby. Soud přitom vyčerpal veškeré své možnosti, jak pobyt jmenovaného zjistit a dodat jej do výkonu trestu odnětí svobody.
6. Za těchto okolností proto nezbyvá předsedovi senátu soudu I. stupně než konstatovat, že uplynula desetiletá promlčecí doba, což znamená, že v současné době již obviněnému [REDAKCE] uložený trest nelze vykonat.

Poučení:

Proti tomuto usnesení lze podat stížnost do tří dnů ode dne jeho oznámení, a to k Vrchnímu soudu v Praze cestou soudu podepsaného. Stížnost má odkladný účinek.

Tábor dne 10. 3. 2022

Mgr. Petr Černý v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Radka Neuwirthová.